

Arrest

nr. 213 668 van 10 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. TYTGAT en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 19 juli 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 31 juli 2017 asiel aan. Op 24 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennisme aan. U bent geboren in het dorp Mastikhel in het district Saydabad van de provincie Wardak.

In 2010 kocht u een vrachtwagen en begon u als vrachtwagenchauffeur te werken. U transporteerde brandstof voor verschillende bedrijven. Die bedrijven werkten in onder aanneming voor de NAVO. Zo leverde u onder andere brandstof aan het Sheng kamp in Logar en de luchthaven van Kandahar. U deed dit werk tot juli of augustus 2013. In juli 2013 reed u met uw vrachtwagen in een konvooi van 250 voertuigen. U was op weg naar Kandahar, toen het konvooi ter hoogte van Salar werd aangevallen. De voertuigen werden beschoten en 25 tot 28 voertuigen vatten vuur. U raakte zelf gewond en verloor het bewustzijn. Toen u bijkwam was u in het spoedziekenhuis in Wardak. U bleef twee maanden in het ziekenhuis, waarna u werd doorverwezen naar een ziekenhuis in Kabul waar u nog eens vijf maanden verbleef.

Vijf weken voor uw ontslag uit het ziekenhuis in Kabul, belde uw vader u op. Hij vertelde dat de familie benaderd werd door de taliban. De taliban waren op de hoogte van uw betrokkenheid in de gevechten ter hoogte van Salar. Ze waren te weten gekomen dat u niet als fruithandelaar werkte, maar goederen transporteerde voor de NAVO. Ze eisten dat u zich overgaf. Ze vielen uw familie vaak lastig, zeker tweemaal per week. U vertelde uw vader dat u niet ging terugkomen, dat uw leven in gevaar was. Ze bleven uw familie lastigvallen en u vroeg uw broer naar Kabul te komen. Een oude kennis van uw vader was in Helmand gevestigd en u stelde uw broer voor om de familie naar daar te verhuizen. Uw broer bleef één nacht in Kabul en ging dan naar Helmand. De rest van de familie ging ook naar Helmand nadat uw broer er een huis vond.

Na uw ontslag uit het ziekenhuis, verbleef u één maand lang in Kabul bij de neef van uw vader in de stad Kabul. In die periode werd u ook uitgenodigd door de burens voor een feest. Op dat feest werd gesproken over de taliban, de Amerikanen en de politiek. U zei er dat zolang de NAVO in Afghanistan was, u hen zou dienen. Uw woorden gingen niet onopgemerkt voorbij.

20 dagen nadat de familie naar Helmand verhuisd was, ging u ook. U bleef 20 dagen bij hen in Helmand en dan begon u terug als chauffeur te werken. U vervoerde olie in Kandahar. U deed dat werk vier maanden en ging gedurende die periode eenmaal naar huis voor twee nachten. In augustus 2014 werd uw huis in Helmand getroffen door een bom. Om 12u 's nachts kwamen mensen kloppen aan de deur. Uw broer stond aan de deur en ze gooiden een bom. Drie dagen later bracht uw familie u op de hoogte van het incident. U was hierna 15 dagen ziek en bent daarna vertrokken uit Afghanistan. U zat drie maanden in de gevangenis in Iran en hierna werd u teruggestuurd naar Nimroz in Afghanistan. Drie dagen later vertrok u opnieuw naar Iran. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Italië en Frankrijk kwam u naar België. U kwam aan in België op 19 juli 2017 en diende een verzoek tot internationale bescherming in 31 juli 2017.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw broer, een foto van uw broer, een foto van u in het ziekenhuis, een foto van uw voertuig en een medisch attest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende

gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

In casu werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er reeds vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw job als transporteur van brandstof voor verschillende onderaannemers van de NAVO, hetgeen u aanduidt als de oorzaak van uw problemen met de taliban. Zo is het zeer opmerkelijk dat u niet in staat bent uw job als vrachtwagenchauffeur in dienst van de NAVO te staven met documenten. U verklaart dit door te stellen dat alle documenten van uw wagen zich in de vrachtwagen bevonden toen die is afgebrand (CGVS 22/05/2018 p. 11). Dat u aldus niet in staat bent enig document voor te leggen dat uw job kan staven, doet reeds twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts overtuigen uw verklaringen over uw medische behandeling in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul allerminst. U beweert dat u een ijzeren staaf in uw nek kreeg tijdens een hinderlaag van de taliban op een konvoi waarin u zich bevond. Door die ijzeren staaf in uw nek was de helft van uw lichaam verlamd (CGVS 22/05/2018 p. 8). Gevraagd hoe de dokters u behandeld hebben zodat u uiteindelijk niet langer verlamd bent, stelt u dat er Italiaanse en Franse dokters waren die u zeiden dat u zich geen zorgen moest maken en dat u zich snel beter zou voelen. Gevraagd of de verlamming dan vanzelf is weggegaan, geeft u aan dat u medicatie nam (CGVS 22/05/2018 p. 8). Iets anders dan liggen en medicatie nemen moest u naar eigen zeggen niet doen (CGVS 22/05/2018 p. 9). Gevraagd of u bepaalde oefeningen moest doen in het ziekenhuis, stelt u van niet. U verklaart simpelweg dat u niet kon bewegen. U voegt toe dat ze u na twee weken wel eens een lichte massage gaven. Gevraagd of ze nog andere dingen deden naast een massage, stelt u opnieuw van niet. Vervolgens verklaart u dat u na drie maanden uw arm een beetje begon te voelen en uw hand kon bewegen. Na drie tot vier maanden voelde u uw been terug beter worden. Nogmaals gevraagd wat u gedaan heeft de laatste drie maanden in het ziekenhuis, toen u uw arm en been weer kon voelen en lichtjes bewegen, verklaart u dat het niet ineens beter was, maar dat u in het ziekenhuis lag en uw been en voet een beetje kon bewegen, tot de dokters u aanraadden het ziekenhuis te verlaten. Nogmaals gevraagd of u toen oefeningen moest doen, geeft u vreemd genoeg aan dat u geen oefeningen hebt gekregen (CGVS 22/05/2018 p. 9). Dat u werkelijk aan uw ene kant van uw lichaam verlamd zou zijn geweest en zonder enige oefeningen, maar enkel op basis van medicatie en rust na zeven maanden in het ziekenhuis volledig zou hersteld zijn, is weinig aannemelijk.

Uw verklaringen over uw verwondingen aan uw buik zijn evenmin geloofwaardig. U geeft aan dat het vel van uw buik verwond was door een ijzeren staaf. Gevraagd of u een staaf in uw buik gekregen heeft, antwoordt u instemmend. Gevraagd of u een ijzeren staaf in uw buik kreeg of uw buik geraakt werd door een ijzeren staaf, moet u aangeven het niet precies te weten omdat u bewusteloos was (CGVS 22/05/2018 p. 10). Er mag evenwel verwacht worden van u dat u, zelfs al zou u bewusteloos geweest zijn bij opname, details heeft over uw precieze verwondingen.

Verder is het zeer opmerkelijk dat u niet in staat bent de precieze naam te noemen van het ziekenhuis waar u was opgenomen in Kabul. Hiernaar gevraagd, geeft u vaagweg aan dat u in de spoedafdeling van het ziekenhuis in Kabul verbleef (CGVS 22/05/2018 p. 10). Gewezen op het feit dat er verschillende ziekenhuizen zijn in Kabul, stelt u dat het de spoedafdeling was, en dat het [de spoedafdeling] nabij het buitenlandse ministerie lag. Er wordt u vervolgens uitgelegd dat de spoedafdeling een bepaalde afdeling binnen een ziekenhuis is en dat er verschillende ziekenhuizen zijn in Kabul. Gevraagd of u de naam kent van het ziekenhuis waar u vijf maand lang opgenomen was, herhaalt u dat het gewoon 'spoed' heette en dat u zich verder van geen naam bewust bent (CGVS 22/05/2018 p. 10). Dat u na een opname van vijf maanden niet in staat bent precies aan te geven in welk ziekenhuis u werd opgenomen, is niet geloofwaardig.

Voorts kan u uw opname in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul ook niet staven met documenten. U verklaart dat u deze documenten bij had tijdens uw reis naar Europa en dat ze werden afgenomen toen u in de gevangenis belandde in Iran (CGVS 22/05/2018 p. 8). Al deze elementen plaatsen de geloofwaardigheid van uw relaas op de helling.

Verder legt u tegenstrijdige verklaringen af over de bezoeken van de taliban aan uw familie, en de bedreigingen aan uw adres. Zo verklaart u tijdens het eerste onderhoud aanvankelijk dat uw vader u vijf weken voor uw ontslag uit het ziekenhuis opbelde. Hij vertelde dat de familie benaderd werd door de taliban. De taliban waren op de hoogte van uw betrokkenheid in de gevechten ter hoogte van Salar. Ze

waren te weten gekomen dat u niet als fruithandelaar werkte, maar goederen transporteerde voor de NAVO. Ze eisten dat u zich overgaf. Ze vielen uw familie vaak lastig, zeker tweemaal per week (CGVS 21/3/2018 p. 15). Later in datzelfde onderhoud stelt u dan weer dat uw vader u slechts vijf dagen voor uw ontslag belde (CGVS 21/3/2018 p. 17). Echter, in uw onderhoud op 22 mei 2018 geeft u aan dat uw vader u belde nadat u het ziekenhuis reeds verlaten had en u reeds twee dagen bij uw familie in de stad Kabul verbleef (CGVS 22/05/2018 p. 13-14). Hij vermeldde toen dat de taliban waren langs geweest. Gevraagd hoe lang voordien de taliban bij uw vader waren langs geweest, geeft u aan dat u het ziekenhuis reeds verlaten had en al twee dagen bij uw familie verbleef toen de taliban zijn langs gekomen bij uw vader. U verklaart vervolgens dat de taliban niet van zich hadden laten horen tijdens uw verblijf in het ziekenhuis en dat ze pas nadat u het ziekenhuis verlaten had naar uw huis waren gekomen (CGVS 22/05/2018 p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, reageert u dat u het nooit zo verteld heeft en dat u net als tijdens het vorige onderhoud zegt dat de taliban twee nachten nadat u het ziekenhuis verlaten heeft naar uw vader zijn gegaan (CGVS 22/05/2018 p. 14). Uit de nota's van uw onderhoud op 21 maart blijkt echter dat dit niet klopt. Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen heldert deze tegenstrijdigheid niet op. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook de maandenlange periode tussen de hinderlaag op het konvooi in juli 2013 en uw persoonlijke problemen met de taliban begin 2014 roepen vragen op. Het is immers opmerkelijk dat uw persoonlijke problemen met de taliban plots lijken te beginnen na zeven maanden radiostilte gedurende uw verblijf in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul. Geconfronteerd met deze merkwaardigheid, stelt u dat de taliban wachtten zolang u in het ziekenhuis was en na uw ontslag direct naar u kwamen vragen. U geeft wel aan dat ze uw vader zeiden dat ze reeds lang op de hoogte waren van uw werk (CGVS 22/05/2018 p. 14).

Voorts is het niet aannemelijk dat u zich op een buurtfeest uitspreekt over uw samenwerking met de NAVO in het bijzijn van onbekenden, wetende dat u toen reeds vernomen had van uw vader dat hij benaderd werd door de taliban. U haalt aan dat u tijdens uw verblijf bij uw familie in Kabul werd uitgenodigd voor een feest van de burens. Daar werd een gesprek gevoerd over de taliban, de Amerikanen en de Afghaanse politiek. U zou daar gezegd hebben dat u zolang als de NAVO in Afghanistan aanwezig is, hen van dienst zou zijn. U haalt bovendien aan dat sommige aanwezigen doorheen de gesprekken aanhangers leken van de taliban (CGVS 22/05/2018 p. 15). Dat u een dergelijke opmerking zou maken in het bijzijn van onbekenden, nadat uw familie reeds benaderd werd door de taliban die op zoek waren naar u, is onbegrijpelijk en komt niet geloofwaardig over.

Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met de taliban in de provincie Wardak. Gezien u de problemen die uw familie gekend heeft in de provincie Helmand – namelijk het ontvangen van dreigbrieven en de aanval op het huis met een bom – linkt aan uw werk voor de NAVO en uw eerdere problemen met de taliban in de provincie Wardak, kan ook aan de problemen in de provincie Helmand geen geloof gehecht worden.

Tevens waren uw verklaringen betreffende de periode dat u in Kandahar aan de slag was als vrachtwagenchauffeur inconsistent en vaag. Gevraagd naar waar het bedrijf waar u voor werkte gelokaliseerd is in Kandahar, verklaarde u enkel dat het bedrijf tussen de supreme en de luchthaven in Kandahar gevestigd is (CGVS, p. 7). Gevraagd naar het district, kon u hier geen verdere informatie over aanreiken (CGVS, p.7). Het is niet aannemelijk dat u niet weet in welk district uw bedrijf gevestigd was in Kandahar terwijl u als vrachtwagenchauffeur toch veel over de regio zou moeten weten.

Ook verklaarde u bij de DVZ dat u gedurende uw werk in Kandahar regelmatig naar uw familie ging in Hillmand (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl u gedurende uw gehoor bij het CGVS aanvankelijk verklaarde dat u gedurende de vier maanden dat u daar aan de slag was geen enkele keer naar huis ging (CGVS, p. 7). Verder verklaarde u dan weer dat u slechts eenmaal naar huis ging toen u aan de slag was in Kandahar (CGVS, p. 15). Uw inconsistente en vage verklaringen doen verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Omwille van deze redenen moet worden geconcludeerd dat u uw vervolgingsfeiten niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw taskara en de taskara van uw broer bevestigen hoogstens uw verklaringen omtrent uw identiteit. Dit wordt hier niet

onmiddellijk betwist. Van de foto's die u neerlegt dient vooreerst te worden opgemerkt dat er aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Het is daarnaast niet uit de foto's af te leiden waar deze foto's genomen werden en wie op deze foto's afgebeeld staat. Ook uw relatie met de personen die op de foto's afgebeeld staan is helemaal niet bewezen. De foto's van u en van uw broer bewijzen hoogstens dat u en uw broer bepaalde verwondingen hebben opgelopen. Deze foto's veranderen geenszins bovenstaande vaststellingen gezien deze foto's geen enkele bewijswaarde leveren betreffende de oorzaak van uw en uw broer zijn verwondingen. De foto van uw voertuig kan eveneens bovenstaande vaststellingen niet veranderen gezien deze foto op geen enkele manier aantoont dat dit om uw voertuig zou gaan. Ook het attest van CARDA dat aangeeft dat u psychologisch wordt opgevolgd is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit dit attest blijkt immers geenszins dat u niet in staat zou zijn een onderhoud op het CGVS af te leggen, noch biedt het attest uitsluitend over de precieze oorzaken van uw psychologische problemen. Wat betreft het Belgische medisch attest van 24 mei 2018 moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Het medisch attest vermeldt drie littekens, en geeft verder aan dat u geheugenproblemen en slaapproblemen heeft, die volgens de patiënt – u dus - veroorzaakt zijn door uw problemen met de taliban. Uit het attest blijkt dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse verzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve

elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u alreeds 40 dagen bij de neef van uw vader in Kabul heeft verbleven (CGVS 21/03/2018, p. 5). U kon bij uw familie in een gastenverblijf terecht (CGVS 21/03/2018, p. 5). De neef van uw vader is taxichauffeur en bezit een winkel (CGVS 21/03/2018, p.6). U was zelf als vrachtwagenchauffeur aan de slag, en kan dus zeker een job als chauffeur uitoefenen in Kabul. Door het feit dat u bij de neef van uw vader terecht kon gedurende 40 dagen, blijkt dat u in Kabul over een netwerk beschikt waar u op terug kan vallen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert vooreerst de motivering in de bestreden beslissing inzake de bijzondere procedurele noden en wijst vervolgens op zijn psychologische problemen en de medische getuigschriften die hij heeft neergelegd.

Daarna citeert verzoeker artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en gaat hij in op de verschillende motieven opgenomen in de bestreden beslissing. Daarbij wijst hij er vooreerst op dat hij wel degelijk de door hem ervaren feiten heeft weergegeven zoals ze werkelijk zijn en dat hij wel degelijk in de mate van het mogelijke zijn volle medewerking heeft verleend en niets dan de waarheid heeft geantwoord op de hem gestelde vragen.

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing dat er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij zijn job als transporteur van brandstof voor verschillende onderaannemers van de NAVO, werpt verzoeker op dat verwerende partij heeft nagelaten hem hierover andere pertinente concrete vragen te stellen waarop hij wellicht had kunnen antwoorden en meent hij dat het niet ongewoon of verrassend te noemen is dat boorddocumenten en documenten in verband met de uitvoering van opdrachten meegenomen worden in de truck en “dat ze vernietigd zijn ingevolge het uitbranden van diezelfde vrachtwagen in een konvooi waar nog 28 vrachtwagens” terwijl hij bewusteloos naar de spoedafdeling van het ziekenhuis werd vervoerd.

Verder laakt verzoeker dat de commissaris-generaal zonder enige expertise in de neurologie betwist dat hij medisch behandeld werd en meent hij dat de commissaris-generaal door aldus te motiveren zijn competenties duidelijk te buiten treedt. Hij stelt dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de talrijke gevallen waar hersenletsels die een verlamming hebben tot stand gebracht, na een aantal maanden rust spontaan herstellen, dat zijn ervaring helemaal niet uitzonderlijk te noemen is en dat hetzelfde geldt voor wat betreft de medische competenties van de commissaris-generaal over de fysieke letsels. Hij concludeert dat hij heeft weergegeven wat hij persoonlijk ervaren heeft en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de voorgelegde medische getuigschriften en de zichtbare sporen van kwetsuren op zijn lichaam.

Met betrekking tot de opmerking in de bestreden beslissing dat hij niet in staat was de precieze naam te noemen van het ziekenhuis waar hij was opgenomen in Kabul, laat verzoeker het volgende gelden:

“Terwijl ook hier geen rekening wordt gehouden met de objectief vastgestelde psychische gevolgen die de verzoeker heeft ondervonden door de feiten in Salar.

Wel heeft de verzoeker gepreciseerd waar het hospitaal gevestigd is, tussen het Ministerie van Binnenlandse zaken en het Ministerie van Buitenlandse zaken.

Na zijn verwondingen en de behandelingen te hebben nauwkeurig beschreven, deze met foto en medische attesten te hebben gedocumenteerd kan bezwaarlijk het feit dat een neurologische patiënt zich de naam van het ziekenhuis niet herinnert bezwaarlijk en grond van ongeloofwaardigheid worden weerhouden.

De verzoeker bevestigt dat hij medische documenten in zijn vlucht had meegenomen, doch dat deze verloren zijn gegaan ter gelegenheid van zijn gevangenneming in Iran.”

Inzake het motief in de bestreden beslissing over zijn tegenstrijdige verklaringen over de bezoeken van de taliban aan zijn familie, voert verzoeker aan dat deze tegenstrijdigheid het gevolg is van onnauwkeurig noteren van “vijf weken” in plaats van “vijf dagen”. Verzoeker merkt hierbij nog op dat de kopie van de nota’s van 21 maart 2018 hem nooit werden toegestuurd.

Over de overweging in de bestreden beslissing over de maandenlange periode tussen de hinderlaag op het konvooi en zijn persoonlijke problemen, herhaalt verzoeker dat de taliban zich slechts manifesteerde toen hij, na 7 maanden hospitalisatie, het ziekenhuis verliet en dat zijn vader die hospitalisatie verzweg en de taliban trachtte wijs te maken dat hij verder groenten en fruit vervoerde.

Wat betreft het motief in de bestreden beslissing inzake zijn uitspraken op een buurtfeest, laat verzoeker het volgende gelden:

“Terwijl men niet mag nalaten deze gebeurtenis in zijn context te plaatsen.

Uiteraard was het niet zeer handig, zelfs op een feestje, bij de burens georganiseerd door het gezin dat hem opving, melding te maken van zijn sympathie en prestaties voor de NAVO.

Er ontstond echter een politieke discussie waar sommigen hun sympathie betuigden voor de Taliban.

In een reactie vermeldde de verzoeker dat hij de Amerikanen zou steunen tot de laatste die hij zou kunnen helpen.

Dit vooral na wat de Taliban hem had aangedaan: Zijn kwetsuren en de vernieling van zijn kostbaarste goed: zijn vrachtwagen. Ongeloofwaardig?! Zeker menselijk.”

Voorts stelt verzoeker dat de commissaris-generaal nalaat te preciseren waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden problemen met de taliban in de provincie Wardak moet blijken.

Met betrekking tot het motief in de bestreden beslissing over zijn inconsistente en vage verklaringen over de periode dat hij in Kandahar aan de slag was als vrachtwagenchauffeur stelt verzoeker zich ondertussen te herinneren “dat het een opdracht betrof voor Afghan Rescue Company (ARC), die hij aanvaardde in Daman district (provincie Kandahar)”.

Over het argument in de bestreden beslissing dat hij inconsistente en vage verklaringen aflegde over het aantal keren dat hij naar huis ging tijdens zijn werk in Kandahar stelt verzoeker dat hij in de eerste periode geregeld naar huis kwam, maar dat hij vanaf de aanvaarding van de tweede reeks opdrachten om olie te transporteren niet meer naar huis kwam wegens het te zware risico voor zijn familie die zelf voor haar veiligheid vroeg niet meer te komen.

Verzoeker stelt voorts vast dat er niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en origine. Hij meent dat de commentaren over de foto's die hij voorlegde getuigen van een gebrek aan het rechtsbeginsel van vermoeden van goede trouw en laakt dat “(z)elfs de draagkracht van de geneeskundige attesten (...) in twijfel (wordt) getrokken, terwijl deze precies bevestigen in welke precaire gezondheidstoestand de verzoeker zich bevindt, totaal in lijn met de voorgevallen gebeurtenissen”.

Volledigheidshalve wijst verzoeker nog op het volgende:

“Het feit dat een asielrelaas ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten, of geen afdoende materieel bewijs kan leveren om zijn asielrelaas te ondersteunen betekent daarom nog niet dat de asielzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming.

De betwiste beslissing scheidt een vermoeden van kwade trouw en trekt de geloofwaardigheid van de verzoekende partij ernstig in twijfel. Ze heeft nochtans tijdens het gehoor de feiten zo nauwkeurig mogelijk weergegeven, rekening gehouden met de omstandigheden van dit gehoor en zijn psychische toestand die medisch wordt geattesteerd (stukken 5 en 6).

De bestreden beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan.

Dat er dient opgemerkt te worden dat wanneer de geloofwaardigheid van de asielzoeker wordt beoordeeld, dient rekening gehouden te worden met de aanbevelingen ter zake van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), waaronder:

“(…)” (9, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 December 1998)

Vrije vertaling:

“Het is duidelijk dat de aanvrager de plicht heeft om de waarheid te spreken. Dit gezegd zijnde, moet ook aandacht worden besteed aan het feit dat, als gevolg van traumatische ervaringen van de aanvrager, hij niet vrij kan spreken, of dat als gevolg van tijdsverloop of de intensiteit van de gebeurtenissen in het verleden, de aanvrager niet in staat is alle feitelijke details te geven of om ze nauwkeurig en onverward te vertellen; hij mag bijgevolg onnauwkeurig zijn bij het verstrekken van gedetailleerde feiten. Het onvermogen om alle data of kleine details te onthouden, evenals de kleine inconsistenties, niet-substantiële vaagheden of onjuiste uitspraken die niet materiëel zijn mogen in rekening worden genomen maar mogen niet worden gebruikt als doorslaggevende factoren bij de uiteindelijke beoordeling.”

Dat het er wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor het verblijven in de regio van herkomst Mastikhel – district Saydabad, provincie Wardak, in Afghanistan – waar de bedreigende houding en handelingen van de Taliban, en het feit dat de verzoekende partij niet kan rekenen op de legitieme bescherming van de plaatselijke autoriteiten, haar geen andere keus laat dan een terugkeer vermijden. Ook mensen die in hun land van herkomst niet effectief zouden vervolgd worden, maar een duidelijke en waarachtige angst hebben voor wat hen zou kunnen overkomen in geval van terugkeer, kunnen trouwens als vluchteling erkend worden.

Terwijl de Verzoekende partij in haar regio van herkomst en in andere streken in het land wel degelijk gevaar loopt. Dat tijdens het gehoor gewezen werd op deze angstwekkende situatie.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing over de subsidiaire bescherming en werpt op dat geen rekening wordt gehouden met zijn precare gezondheidstoestand, met de steeds verslechterde situatie in de regio Kabul, waar in de laatste maanden verschillende zware bloedige aanslagen werden gepleegd, en met zijn familiesamenstelling met een vrouw en vijf minderjarige kinderen.

Verzoeker meent dan ook dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, noch naar Kabul, noch naar het district Saydabad, in de provincie Wardak. In zijn regio van herkomst dreigt hij *“als 36-jarige psychisch gehandicapte man”* het slachtoffer te worden van een terroristische groep. Ten slotte tonen ook de recentste gebeurtenissen in de regio Kabul (blinde aanslagen met tientallen slachtoffers) aan dat het alternatief dat door de commissaris-generaal wordt aangeduid niet realistisch is.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een schrijven van 8 september 2017 (stuk 4);
- een getuigschrift van de directeur van het centrum CARDA van 21 maart 2018 (stuk 5);
- een medisch getuigschrift van dr. Bonsignore Salvatore van 24 mei 2018 (stuk 6);
- een kopie van verzoekers attest van immatriculatie (stuk 7);
- kopieën van de taskara's van verzoeker en zijn oudere broer (stukken 8 en 9);
- foto's (stukken 10, 11 en 12);
- documentatie over recente bloedige aanslagen in Kabul en omgeving (stuk 14).

2.2.2. Op 25 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *“Afghanistan Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Security Situation”* van mei 2018, p. 1-34, en de *“Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met kopieën van een bestelling van brandstof (stuk 15), van het bedrijf van zijn opdrachtgever (stuk 16), van een voucher voor betaling (stuk 17), van een attest van de dorpsoudersten (stuk 18) en van een dreigbrief van de Taliban (stuk 19) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, geschonden acht, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

De aangevoerde middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

Voor zover verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hem omwille van zijn psychologische problemen, die blijken uit de door hem neergelegde medische getuigschriften, wel specifieke steunmaatregelen hadden moeten worden verleend, wordt er op gewezen dat hij nalaat *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij heeft en welke specifieke steunmaatregelen hem hadden moeten worden verleend. Hij laat eveneens na toe te lichten in welk opzicht de bestreden beslissing een andere uitkomst zou hebben gehad indien hem wel specifieke steunmaatregelen zouden zijn verleend. Aldus maakt verzoeker niet *in concreto* aannemelijk dat zijn psychologische problemen hem verhinderd hebben om te voldoen aan zijn verplichtingen of dat zijn rechten niet gerespecteerd werden.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van zijn werk als transporteur van brandstof voor verschillende bedrijven die in onderaanneming voor de NAVO werkten.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban in de provincie Wardak, nu (i) hij niet in staat is enig document voor te leggen dat zijn job als transporteur van brandstof voor verschillende onderaannemers van de NAVO kan staven, (ii) zijn verklaringen over zijn medische behandeling in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul allerminst overtuigen, (iii) zijn verklaringen over zijn verwondingen aan zijn buik evenmin geloofwaardig zijn, (iv) het zeer opmerkelijk is dat hij niet in staat is de precieze naam te noemen van het ziekenhuis waar hij was opgenomen in Kabul, (v) hij zijn opname in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul ook niet kan staven met documenten, (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de bezoeken van de taliban aan zijn familie en de bedreigingen aan zijn adres, (vii) de maandenlange periode tussen de hinderlaag op het konvooi in juli 2013 en zijn persoonlijke problemen met de taliban begin 2014 vragen oproepen, en (viii) het niet aannemelijk is dat

hij zich op een buurtfeest in het bijzijn van onbekenden uitspreekt over zijn samenwerking met de NAVO, en omdat (B) er ook aan de problemen in de provincie Helmand geen geloof gehecht kan worden aangezien verzoeker de problemen die zijn familie gekend heeft in deze provincie, met name het ontvangen van dreigbrieven en de aanval op het huis met een bom, linkt aan zijn werk voor de NAVO en zijn eerdere problemen met de Taliban in de provincie Wardak.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt ook de Raad vast dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet in staat was enig document voor te leggen dat zijn job als transporteur van brandstof voor verschillende onderaannemers van de NAVO kan staven. Verzoeker herhaalt in het eerste middel dat deze documenten vernietigd werden wegens het uitbranden van zijn vrachtwagen bij een aanval op een konvooi waarbij hij gewond geraakte en het bewustzijn verloor, doch dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen documenten voorlagen. Wat betreft het *"Fuel Receiving Report"* en de *"NCS Copy"* (aanvullende nota verzoeker, stuk 15), de factuur van de *"Mayar Wardak Group of Companies"* (aanvullende nota verzoeker, stuk 16) en de *"Cash Payment Voucher"* (aanvullende nota verzoeker, stuk 17), die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, wordt er op gewezen dat het hier slechts fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Voorts licht verzoeker niet toe waarom hij deze stukken, die dateren van 2011 en 2012 (stukken 15 en 17) of niet gedateerd zijn (stuk 16) pas ter terechtzitting en niet eerder voorlegt. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat verzoekers naam nergens op deze documenten voorkomt, zodat er niet uit blijkt dat hij transporteur was van brandstof voor verschillende onderaannemers van de NAVO. Op de twee kopieën van een *"Fuel Receiving Report"* wordt zelfs een andere naam dan deze van verzoeker vermeld in het vakje van *"Transporter"*. Aldus liggen er thans nog steeds geen bewijskrachtige stukken voor die verzoekers job als transporteur van brandstof voor verschillende onderaannemers van de NAVO kunnen staven. Daarbij komt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker, die als vrachtwagenchauffeur toch veel over de regio zou moeten weten, niet wist in welk district zijn bedrijf gevestigd was in Kandahar, terwijl hij volgens zijn verklaringen in de maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan in het bedrijf woonde (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 21 maart 2018, p. 7). Dat verzoeker zich thans in het verzoekschrift plots herinnert dat het een opdracht betrof voor Afghan Rescue Company die hij aanvaardde is het district Daman, gelegen in de provincie Kandahar, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook deze bewering wordt overigens met geen enkel geloofwaardig stuk onderbouwd.

Voorts kunnen verzoekers verklaringen over zijn medische behandeling in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul niet overtuigen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"U beweert dat u een ijzeren staaf in uw nek kreeg tijdens een hinderlaag van de Taliban op een konvooi waarin u zich bevond. Door die ijzeren staaf in uw nek was de helft van uw lichaam verlamd (CGVS 22/05/2018 p. 8). Gevraagd hoe de dokters u behandeld hebben zodat u uiteindelijk niet langer verlamd bent, stelt u dat er Italiaanse en Franse dokters waren die u zeiden dat u zich geen zorgen moest maken en dat u zich snel beter zou voelen. Gevraagd of de verlamming dan vanzelf is weggegaan, geeft u aan dat u medicatie nam (CGVS 22/05/2018 p. 8). Iets anders dan liggen en medicatie nemen moest u naar eigen zeggen niet doen (CGVS 22/05/2018 p. 9). Gevraagd of u bepaalde oefeningen moest doen in het ziekenhuis, stelt u van niet. U verklaart simpelweg dat u niet kon bewegen. U voegt toe dat ze u na twee weken wel eens een lichte massage gaven. Gevraagd of ze nog andere dingen deden naast een massage, stelt u opnieuw van niet. Vervolgens verklaart u dat u na drie maanden uw arm een beetje begon te voelen en uw hand kon bewegen. Na drie tot vier maanden voelde u uw been terug beter worden. Nogmaals gevraagd wat u gedaan heeft de laatste drie maanden in het ziekenhuis, toen u uw arm en been weer kon voelen en lichtjes bewegen, verklaart u dat het niet ineens beter was, maar dat u in het ziekenhuis lag en uw been en voet een beetje kon bewegen, tot de dokters u aanraadden het ziekenhuis te verlaten. Nogmaals gevraagd of u toen oefeningen moest doen, geeft u vreemd genoeg aan dat u geen oefeningen hebt gekregen (CGVS 22/05/2018 p. 9). Dat u werkelijk aan uw ene kant van uw lichaam verlamd zou zijn geweest en zonder enige oefeningen, maar enkel op basis van medicatie en rust na zeven maanden in het ziekenhuis volledig zou hersteld zijn, is weinig aannemelijk."

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel aanvoert, treedt de commissaris-generaal met deze motivering niet buiten zijn competenties. Verzoeker toont immers niet aan dat men een medisch specialist moet zijn of expertise in de neurologie moet hebben om aan dergelijke verklaringen geen geloof te hechten. Voor zover verzoeker nog zou voorhouden dat er talrijke gevallen zijn waar hersenletsels die

een verlamming hebben tot stand gebracht na een aantal maanden rust spontaan herstellen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Ook verzoekers verklaringen over de verwondingen aan zijn buik zijn overigens niet geloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“U geeft aan dat het vel van uw buik verwond was door een ijzeren staaf. Gevraagd of u een staaf in uw buik gekregen heeft, antwoordt u instemmend. Gevraagd of u een ijzeren staaf in uw buik kreeg of uw buik geraakt werd door een ijzeren staaf, moet u aangeven het niet precies te weten omdat u bewusteloos was (CGVS 22/05/2018 p. 10). Er mag evenwel verwacht worden van u dat u, zelfs al zou u bewusteloos geweest zijn bij opname, details heeft over uw precieze verwondingen.”

Door in het eerste middel louter te stellen dat hij weergeeft wat hij persoonlijk ervaren heeft, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven te ontcrachten of te weerleggen. Ook de Raad stelt vast dat verzoeker zeer weinig details kan geven over zijn precieze verwondingen. In tegenstelling tot wat verzoeker verder aanvoert, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de door hem voorgelegde medische attesten en de zichtbare sporen op zijn lichaam. Daarover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Ook het attest van CARDA dat aangeeft dat u psychologisch wordt opgevolgd is niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uit dit attest blijkt immers geenszins dat u niet in staat zou zijn een onderhoud op het CGVS af te leggen, noch biedt het attest uitsluitel over de precieze oorzaken van uw psychologische problemen. Wat betreft het Belgische medisch attest van 24 mei 2018 moet worden gesteld dat dit op zich geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin u de vermelde verwondingen opliep. Het medisch attest vermeldt drie littekens, en geeft verder aan dat u geheugenproblemen en slaapproblemen heeft, die volgens de patiënt – u dus - veroorzaakt zijn door uw problemen met de taliban. Uit het attest blijkt dat de arts zich wat dit betreft baseerde op uw verklaringen hetgeen onmogelijk als een objectieve en betrouwbare bron kan worden aanzien. Het attest is dan ook niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Verzoeker brengt geen concrete argumenten aan die deze motieven kunnen weerleggen of ontcrachten, zodat deze door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

Belangrijk bij al het voorgaande is dat verzoeker zijn opname in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul niet kan staven met documenten. Voorts wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban.

Een ander motief van de bestreden beslissing is dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban aan zijn familie en de bedreigingen aan zijn adres. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo verklaart u tijdens het eerste onderhoud aanvankelijk dat uw vader u vijf weken voor uw ontslag uit het ziekenhuis opbelde. Hij vertelde dat de familie benaderd werd door de taliban. De taliban waren op de hoogte van uw betrokkenheid in de gevechten ter hoogte van Salar. Ze waren te weten gekomen dat u niet als fruithandelaar werkte, maar goederen transporteerde voor de NAVO. Ze eisten dat u zich overgaf. Ze vielen uw familie vaak lastig, zeker tweemaal per week (CGVS 21/3/2018 p. 15). Later in datzelfde onderhoud stelt u dan weer dat uw vader u slechts vijf dagen voor uw ontslag belde (CGVS 21/3/2018 p. 17). Echter, in uw onderhoud op 22 mei 2018 geeft u aan dat uw vader u belde nadat u het ziekenhuis reeds verlaten had en u reeds twee dagen bij uw familie in de stad Kabul verbleef (CGVS 22/05/2018 p. 13-14). Hij vermeldde toen dat de taliban waren langs geweest. Gevraagd hoe lang voordien de taliban bij uw vader waren langs geweest, geeft u aan dat u het ziekenhuis reeds verlaten had en al twee dagen bij uw familie verbleef toen de taliban zijn langs gekomen bij uw vader. U verklaart vervolgens dat de taliban niet van zich hadden laten horen tijdens uw verblijf in het ziekenhuis en dat ze pas nadat u het ziekenhuis verlaten had naar uw huis waren gekomen (CGVS 22/05/2018 p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, reageert u dat u het nooit zo verteld heeft en dat u net als tijdens het vorige onderhoud zegt dat de taliban twee nachten nadat u het ziekenhuis verlaten heeft naar uw vader zijn gegaan (CGVS 22/05/2018 p. 14). Uit de nota's van uw onderhoud op 21 maart blijkt echter dat dit niet klopt. Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen heldert deze tegenstrijdigheid niet op. Deze tegenstrijdigheid ondergraaft verder de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Waar verzoeker laat gelden dat deze tegenstrijdigheid het gevolg is van onnauwkeurig noteren van “vijf weken” in plaats van “vijf dagen”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaart dit niet waarom verzoeker in het

tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS nog verklaarde dat zijn vader hem belde nadat hij het ziekenhuis reeds verlaten had en dat de taliban niet van zich hadden laten horen tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis en dat ze pas nadat hij het ziekenhuis verlaten had naar zijn huis waren gekomen. Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen, die steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Ook de Raad is van oordeel dat deze tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van verzoekers relaas verder ondergraaft.

Verder roept de maandenlange periode tussen de hinderlaag op het konvooi in juli 2013 en verzoekers persoonlijke problemen met de taliban begin 2014 nog vragen op. Het is immers opmerkelijk dat verzoekers persoonlijke problemen met de taliban plots lijken te beginnen na zeven maanden radiostilte gedurende zijn beweerde verblijf in de ziekenhuizen van Maidan Shahr en Kabul (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 mei 2018, p. 14). Verzoeker tracht dit in het eerste middel van het verzoekschrift te verklaren door te stellen dat zijn vader zijn hospitalisatie verzweeg en de taliban trachtte wijs te maken dat hij verder groenten en fruit vervoerde, doch hij slaagt er met deze summiere verklaring (*post factum*) niet in de Raad te overtuigen. Op het CGVS had verzoeker deze merkwaardigheid immers nog trachten te verklaren door te stellen dat de taliban wachtten zolang hij in het ziekenhuis was en na zijn ontslag direct naar hem kwamen vragen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud van 22 mei 2018, p. 14) en had hij op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van de poging van zijn vader om zijn hospitalisatie voor de taliban te verzwijgen. Dat verzoeker hiermee thans op de proppen komt en aldus een nieuwe verklaring aanreikt voor de in de bestreden beslissing – en reeds tijdens het gehoor op het CGVS – vastgestelde merkwaardigheid, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Voorts acht ook de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker zich op een buurtfeest, in het bijzijn van onbekenden en wetende dat zijn vader benaderd werd door de taliban, uitsprak over zijn samenwerking met de NAVO. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“U haalt aan dat u tijdens uw verblijf bij uw familie in Kabul werd uitgenodigd voor een feest van de bureu. Daar werd een gesprek gevoerd over de taliban, de Amerikanen en de Afghaanse politiek. U zou daar gezegd hebben dat u zolang als de NAVO in Afghanistan aanwezig is, hen van dienst zou zijn. U haalt bovendien aan dat sommige aanwezigen doorheen de gesprekken aanhangers leken van de taliban (CGVS 22/05/2018 p. 15). Dat u een dergelijke opmerking zou maken in het bijzijn van onbekenden, nadat uw familie reeds benaderd werd door de taliban die op zoek waren naar u, is onbegrijpelijk en komt niet geloofwaardig over.”

Verzoeker laat gelden dat deze gebeurtenis niet uit zijn context mag worden gehaald. De Raad wijst er evenwel op dat de context in deze is dat verzoeker volgens zijn verklaringen nog maar een maand het ziekenhuis had verlaten na een lange hospitalisatie ten gevolge van een hinderlaag van de taliban op een konvooi waarin hij zich bevond, dat verzoeker de mensen op het buurtfeest die het gesprek voerden niet kende maar dat het er op leek dat zij voorstanders waren van de taliban en dat verzoekers familie reeds werd benaderd door de taliban die naar verzoeker op zoek waren. Dat verzoeker dergelijke uitspraken zou hebben gedaan, doet in deze context sterk afbreuk aan de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging door de taliban.

Ten slotte waren verzoekers verklaringen over de periode dat hij in Kandahar aan de slag was als vrachtwagenchauffeur inconsistent. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat hij gedurende zijn werk in Kandahar regelmatig naar zijn familie ging in Helmand (adm. doss., stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag nr. 3.5), terwijl hij daarna, tijdens het eerste gehoor op het CGVS, aanvankelijk verklaarde dat hij gedurende de vier maanden dat hij daar aan de slag was geen enkele keer naar huis ging (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 21 maart 2018, p. 7) om vervolgens nog te verklaren dat hij slechts eenmaal naar huis ging toen hij aan de slag was in Kandahar (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 21 maart 2018, p. 15). Met de verklaring (*post factum*) dat hij in de eerste periode geregeld naar huis kwam, maar dat hij vanaf de aanvaarding van de tweede reeks opdrachten om olie te transporteren niet meer naar huis kwam wegens het te zware risico voor zijn familie die zelf voor haar veiligheid vroeg niet meer te komen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande inconsistenties in zijn verklaringen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te verklaren of in een ander daglicht te stellen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij Kabul verliet en ging werken als chauffeur in Kandahar en dat de taliban hem had teruggevonden doordat hij regelmatig op bezoek ging bij zijn familie en dat hij vervolgens op het CGVS achtereenvolgens verklaarde dat hij gedurende de vier maanden dat hij in Kandahar aan de slag was geen enkele keer naar huis ging en dat hij slechts eenmaal naar huis ging toen hij aan de slag was in Kandahar. Van een tweede reeks opdrachten in Kandahar heeft verzoeker doorheen zijn verklaringen bij

de DVZ en het CGVS op geen enkel ogenblik gewag gemaakt. Bij zijn eerste interview op het CGVS verklaarde verzoeker overigens dat hij nadat hij problemen kreeg in Helmand en zijn broer werd aangevallen nooit meer naar huis is geweest (adm. doss., stuk 10, gehoorverslag 21 maart 2018, p. 7), wat iets anders is dan na het aanvaarden van een tweede reeks opdrachten.

Omwille van de voorgaande redenen besluit ook de Raad dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 18, map met 'documenten') kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De taskara's die verzoeker van zichzelf en van zijn broer had neergelegd, bevestigen immers hoogstens zijn verklaringen over zijn identiteit, die *in casu* niet ter discussie staat. Wat betreft de door verzoeker neergelegde foto's, wordt er op gewezen dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke encenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Daarnaast kan uit de neergelegde foto's niet worden afgeleid waar ze genomen werden en wie erop staat afgebeeld. Ook verzoekers relatie met de personen die op de foto's afgebeeld staan is helemaal niet bewezen. De foto's van verzoeker en van zijn broer bewijzen hoogstens dat zij bepaalde verwondingen hebben opgelopen, doch bieden geen zicht op de oorzaak van de door hen opgelopen verwondingen. Uit de foto waarop een voertuig staat afgebeeld kan op geen enkele wijze worden afgeleid dat het voertuig aan verzoeker zou toebehoren. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet onderuit gehaald waar hij in het eerste middel louter stelt dat niet wordt uitgegaan van het "*rechtsbeginsel van vermoeden van goede trouw*". Wat betreft de medische attesten van 21 maart 2018 en 24 mei 2018 kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds werd uiteengezet. Dat verzoeker al deze stukken nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift, werpt hierop geen ander licht.

Ook de documenten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Wat betreft de kopieën van een "*Fuel Receiving Report*" (stuk 15), van een factuur van de "*Mayar Wardak Group of Companies*" (stuk 16) en van een "*Cash Payment Voucher*" (stuk 17), kan worden verwezen naar wat daarover *supra* reeds werd uiteengezet. De door verzoeker neergelegde brief van de dorpsverster (stuk 18) en de dreigbrief van de taliban (stuk 19) zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze niet in overweging worden genomen. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat het ook hier slechts fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (*cf.* RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Eveneens ten overvloede kan hier bijkomend nog aan worden toegevoegd dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en dat documenten op zichzelf de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag niet vermogen te herstellen. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge graad van corruptie in Afghanistan eenvoudig kunnen verkregen worden of worden nagemaakt (adm. doss., stuk 19, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde brief van de dorpsverster en de dreigbrief van de taliban.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker in de hoofdstad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij concludeert dat uit de actuele en objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Dit wordt door verzoeker niet betwist.

De commissaris-generaal komt verder na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie dat er voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling

van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report *Afghanistan: Security Situation* van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in de door verwerende partij bij aanvullende nota van 25 oktober 2018 aangebrachte COI Focus "*Afghanistan Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 en de "*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De bij het verzoekschrift gevoegde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie van het CGVS. Hoewel uit deze informatie blijkt dat er in Kabul recent nog bom- en zelfmoordaanslagen hebben plaatsgevonden waarbij verschillende burgerslachtoffers te betreuren vielen, blijkt eruit niet dat er actueel in de hoofdstad Kabul gewag gemaakt kan worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het in het verzoekschrift gevoerde betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul te weerleggen.

Wat betreft de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing op het volgende gewezen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in

de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u alreeds 40 dagen bij de neef van uw vader in Kabul heeft verbleven (CGVS 21/03/2018, p. 5). U kon bij uw familie in een gastenverblijf terecht (CGVS 21/03/2018, p. 5). De neef van uw vader is taxichauffeur en bezit een winkel (CGVS 21/03/2018, p.6). U was zelf als vrachtwagenchauffeur aan de slag, en kan dus zeker een job als chauffeur uitoefenen in Kabul. Door het feit dat u bij de neef van uw vader terecht kon gedurende 40 dagen, blijkt dat u in Kabul over een netwerk beschikt waar u op terug kan vallen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien."

Verzoeker merkt in het tweede middel (onder meer) op dat hierbij geen rekening werd gehouden met zijn familiesamenstelling, waarbij hij erop wijst dat hij een vrouw en vijf kinderen heeft. Hoewel verzoeker hiervan geen bewijsstukken aanbrengt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker bij de DVZ reeds verklaarde een vrouw en vijf kinderen te hebben die in de provincie Helmand bij zijn ouders wonen (adm. doss., stuk 16, verklaring DVZ, p. 5 en 6) en dat dit gegeven nergens in de bestreden beslissing wordt betwist. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen dat zijn vrouw en vijf kinderen zich in de provincie Helmand bevinden. Dit is nochtans noodzakelijk voor de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften en verzoeker kan, gelet op zijn verklaringen over zijn familiesamenstelling, niet worden beschouwd als een alleenstaande man, noch als een getrouwd koppel.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2018 wordt vernietigd in zoverre aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Artikel 3

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN